

Crònica 17: Phi Phi

Fa olor de sopes. Som davant del “Noodle groc”, un menjador comú a l’aire lliure fet amb un parell de taulons i cadires de càmping. Ningú aixeca el cap, xarrupen amb desfici el bol de suc que han recollit a la parada de les olles. Nosaltres enforquilem una cuixa de pollastre i sembla que l’amanida és de propina. Asseguda dalt del seient de la movilet, una noieta eixerida ens trinxa una amanida tailandesa, fa servir la mà de morter per picar-hi cacauets, sucre i chili, exprimeix una llimona i sense deixar de remenar hi afegeix gambes seques, herbes verdes i un rajolí de caramel. Tot ben barrejat amb un parell de palillos i ensacat amb una bossa de plàstic. Va tant llesta que fa estona que ha acabat i encara l’observem, la seva parada està enganxada a la moto, es plega i queda com un sidecar. De carritos de negocis n’hem vist de totes menes, n’hi ha que no cal ni guardar-los i marxen escopetejats amb els aliments que belluguen enganxats a les pinces. Els blocs de gel també els veiem passar amb motoretta, ben estacats al palafang van deixant un regalim sense encantar-se. Soroll de barca, esquitxos d’aigua xocolata i un esbatec d’ales, tot d’ocells s’enlairen alhora espantant a les famílies que seuen a l’herba, deu ser dia festiu, han estirat les tovalles a terra i no paren de treure paperines de bons aliments que encara fumejen.

***Això és el “Sanuk” portat a
l’extrem...
Koh Pha Ngan. 14 abril 2003***

Agafem el transbordador cap a l’illa de ko Phi Phi, és la darrera aturada al mar d’Andaman abans d’enfilar cap a Bangkok. Fugint del sol de coberta i de l’aire artificial de la sala de cadires no ens queden gaires racons per amagar-nos. Asseguts a terra deixem caure les cames per la borda, el repic ens esquitxa, veiem saltar peixos que brillen i el color de les aigües es va tornant més verd.

Que en som d'estrany, ens han fet falta excuses perquè els moments de deixadesa empalagosos no ens fessin sentir malament, - un recés a les illes després dels tràfecs de l'Índia- dèiem, incapaços de reconèixer el plaer del no fer res. No desmerèixer els àpats, les bones dormides i la posta. Saber notar l'aire i aclucar les pestanyes, obrir-les amb pessigolles als ulls i ser conscients de tots els petits moments que ens fan estar vius sense fer res. El benestar dels rendits.

A l'atzar escollim "la platja llarga", un retalló de sorra poc habitat a l'illa de Phi Phi Don. Les aigües són tant clares que des de la barqueta estant veiem passar les tortugues, hi ha trossos de corall escantonats i sorra blanca. És impressionant, tot agafa un to confús de tant com brilla. Verd, blanc, blau turquesa i blau cel i el rellum engegador de les gotes d'aigua. Des d'alta mar aquesta troballa meravellosa ens fa encongir. L'illa de Phi Phi Don és un tros de terra allargat amb el cor carregat de vegetació i les vores de sorra fina. Veiem el teulat d'algun edifici mal girbat, és l'illa que han sacrificat als humans. Phi Phi Lay no està habitada, és una anella escarpada de roques immenses que guarda un tresor a les seves entranyes.

***Recórrer les illes amb moto és tota una experiència.
Koh Pha Ngan. 12 abril 2003***

Long beach, un indret tranquil on ensopeguem amb cares conegudes, a la barca del costat hi ha la Gabriela, vam coincidir marejats dalt d'un *songthaew* a Ko Pha Ngan i entre crits eufòrics reconeixem als foròfors del Manchester, sempre els trobem amb el coll tort sota els aparells de televisió. Tantes ànsies de voltar i tots acabem allà mateix.

Embarranquem prop del moll i saltem a l'aigua amb els camals arremangats, ens llancen les motxilles a la sorra i ens recomanen que caminem cap a la dreta per trobar cabanyes a bon preu. Dos cents bats i ens hi podem encabir tots tres.

L'olor de mar arriba fins al matalàs. S'ha fet fosc de cop i les onades espeteguen amb fúria. Sentim com bateguen portes i el ressò sec de les fulles de palmera que es freguen entre elles. Tot es va esverant. Ventades que fan caure la roba dels estenedors i reboten les cadires i les taules de vímet. Fa mitja fredor però no podem deixar de mirar-ho. Les granotes salten

sense saber on anar, entren dins la barraca perdudes. Les aus xisclen. És una sensació apocalíptica. Ens arrecerem sota el porxo per no rebre cap truc. Passen fulles arremolinades i els cocos cauen sense miraments esbotzant els teulats de les barraques i rodolen esberlats fins als nostres peus. El cel s'ha esqueixat amb un llampec blanc, instants de silenci angoixant i torna a retronnyir la terra. L'aigua cau a gallerades, amb tanta fúria que no ens deixa veure res de genolls en avall. Ens desperten les goteres i els xiscles dels galls, i ens acaba de desvetllar aquesta calma inquietant. Obrim la porta encongits esperant trobar no res, però el sol llueix amb gràcia i tot és a lloc, si no fos perquè els camins s'han esborrat creuríem que ho hem somniat. Un noi et s'afanya a amuntegar les flors i les fulles de palmera i amb el mateix bastó sacseja els cocos dels arbres fent baixar als que s'aguanten de miracle. En Ruang viu enlairat dins d'una caseta de canya de bambú, té la balconada plena de fills que s'enfilen als cubells de roba i fulles seques. Cada matí s'asseu a la seva barca de cua llarga i espera que algú vulgui ser passejat per les illes. Vesteix amb una camisa de flors i papagais alegres, i porta un barret de colors vius estacat a sota el coll. Entenem que va venir de Malàisia amb la seva muller per fer créixer una família a l'illa. Ens deixem convèncer per voltar l'illa de ko Phi Phi Lay i instal·lar-nos a Loh Dalum Bay, una cala a l'altre punta de Phi Phi Don.

Carreguem els trapaus i ens enfilem al tronc buidat, ell porta una bosseta de plàstic i la lliga sota el toldo, li demanem si és el berenar i ens respon que és la seva manta de resar, quan sigui l'hora del sol pregarà cap a la Meca. Amb una riulla de les bones suca el pal llarg i l'hèlice fins que es remouen les aigües i els espetecs ens empenyen a batzegades. Surten barques de tot arreu malmetent amb una cursa de soroll aquest espectacle natural. Ens apropem a la cova dels Víkings vorejant els penya-segats rocallosos, el mar s'ha menjat els baixos i des de lluny sembla que aquest rocam suri arran d'aigua. Encara que aixequem el cap som incapaços de veure el cim, el ressò de les aigües i els esgarips dels ocells que voleien en cercles damunt nostre ens exalten. En Ruang ha parat el motoret i deixa que les onades ens rebuflin

fins la cova, passem fregant la paret de roca i ens engoleix una escletxa gegantina. Som dins d'una piscina d'aigües turquesa que ha quedat atrapada entre les roques. Cel, paret i mar. Ens convida a capbussar-nos amb el tub i les ulleres, gairebé no gosem, és un espectacle tant fascinant que desorienta. Centenars de peixos de colors s'apropen a tocar-nos els ulls, el sota de la barca és ple de corall de totes menes, se'ns posa la pell de gallina remullats en aquest espectacle de vida, l'escenari natural més meravellós que hem vist mai.

En Ruang descargola l'hamaca sense presses i la lliga sota el toldo, es gronxa relaxat, sembla que s'adorm amb un ull obert i la rialla, però ens deu espiar, diu que li agrada fer feliç a la gent i memoritza els riures d'emoció de tots els qui porta fins aquí. Ens allarga la mà i un esglaó de ferro per tornar-nos a enfilat i naveguem fins a Maya Bay, el cor de l'illa. Entrem dins del cercle de roques, són parets de vuitanta metres que fan un cràter borinat, entrem pel tros d'anella que no ha acabat de cloure's i descobrim les entranyes d'aquest tresor natural, una creació tant exuberant que s'escapa a tot enteniment. Una meravella difícil d'oblidar i de recordar. En Ruang s'excusa i amb la manta sota el braç busca un racó entre les herbes per fer les seves oracions. Un seu amic ens ensenya les sanefes que li ratllen el cos, són els tatuatges protectors del mal, ens sembla entendre que el dibuix del coll és fet per esquivar les picades de les serps. La seva barca porta un collaret de flors penjat a la proa, és un *malai*, una ofrena d'ànima budista que protegeix i es marceix cada dia, és la fugacitat de la vida i la bellesa del que no és per sempre.

Enfilats al moll de fusta de ko Phi Phi Don només ens cal estirar un xic el coll per poder veure la cala de Loh Dalum Bay a l'altre costat de l'illa. És un fil de terra que es pot creuar amb poques passes si es camina amb el nostre pressupost o una teranyina farcida de botigues de records, restaurants amb plates de peix i agències d'activitats a altamar que no deixa d'escurar als turistes energètics. Al capvespre els cossos socarrats fan olor de net, dels restaurants en surt una flaire de bons aliments i el ressò de televisió es barreja amb les batzegades tecno. Empolainats i arrengrerats davant les pantalles que projecten la pel·lícula "la playa", rodada just al paradís d'aquí davant.

Els carrerots s'estrenyen amb la foscor, gibrells de beuratges i paperets que anuncien espectacles de *Muay Tai*. El ring està voltat d'altaveus i flaixos, sona una música de fira i dos noiets ensacats dins d'unes calces vermelles arriben fent saltirons. Ritualitzen cada moviment amb la deixadesa del qui està avesat a repetir massa vegades el mateix. Uns esquitxos d'aigua i es lliguen la cinta sagrada al front per encomanar-se als esperits, uneixen les mans i acoten el coll el temps just per ser retratats amb una fe d'anar per

feina. Dots de saltimbanqui exagerats amb crits de dolor és la versió turística de la boxa tailandesa. Dues noies s'han enfilat al quadrilàter, s'enfunden els guants fent tortes alcohòliques, l'embranchida de l'adolescència les priva de l'absurditat del ridícul i amb una eufòria desmesurada s'etziben empentes. Tothom està pendent d'aquest espectacle improvisat, s'estarrufen commogudes per la seva popularitat però hi ha quelcom passional en aquesta lluita d'amigues, s'han llençat a terra i es peguen de valent, cops de colze, coces i mal noms amb un desfici angoixant per treure's els guants i fer servir les ungles. Els lluitadors han tingut feinats a desenganxar-les, en feien dos com ells, amb rialles forçades i un parell d'estrebades les han fet baixar de l'escenari.

Sembla que els somriures *tai* d'aquesta illa roseguin una paciència gastada, la resignació del qui ha après a conviure cada dia amb una carretada de nouvinguts mercenaris de banalitats. Llars obertes de bat a bat, nens que dormen a la rebotiga i famílies que gaudeixen del àpats escapant de les mirades. No hi ha curiosos, edonitzen massa enfeinats comprant tot el que troben. Ningú veu l'escuma que fa la bugada als patis del darrera i com s'hi esquitxen els menuts, o l'atenció que posa el grup d'aprenents de mecànica. Seuen encerclant un motor al mig de la vorera i el més ancià el desmunta peça per peça amb molta cura, les observa, les neteja, les mostra i vocalitza sons que no entenem amb un to embriagador. La cercavila d'amants de la festa passen ben arran, però sembla que no es vegin els uns als altres, ni baixen ni puguen el to de veu, res, ni s'encallen a mirar...

Ha baixat la marea i les barques queden graciosament embarrancades sobre el fang. Passen dos homes, cadascú amb un gall a sota el braç abrigat amb una manta i animat per un seguici cridaner. Els acompanyem amb la mirada fins més enllà de les cases dels pescadors.

Fa dies que ens mirem una fruita amb bons ulls i avui és dia de tasts, l'anomenen *rambutan* o *ngoh*, semblava una peça dèbil però ara que la tenim als dits veiem que és com una closca, té la mida i el color d'una maduixa però li surten tot de pèls grocs. Ens ensenyen a petar-la amb l'ungla i la pellofa salta amb dos trossos, trobem un raïm blanc molt dolç i fi, però de seguida se'ns acaba i ensopeguem amb el pinyol, curiosos. Un altra troballa molt valuosa pel nostre paladar insípid és el *tom jai kai*, un curri que no pica, és fet d'aigua de coco, trossos de pollastre i herbes cítriques, boníssim.

Les barques tornen a bellugar, ha pujat la marea sense que ens n'adonem. Reculen els senyors dels galls però només en porten un, masegat i mal ferit, amb la cresta trencada i ben esplumatxat, el passegen com un heroi. No l'havíem d'haver aguatat, cada cop que tanquem els ulls veiem la cara d'aquesta pobre bèstia que ha de guanyar a cops de bec les juguesques del seu amo.

A Bangkok ens hi porten de nit, no ens hem pogut desempallegar d'aquesta mala costum que tenen de carretejar-nos amunt i avall a les fosques, gairebé emmalaltim intentant agafar el son amb les baixes temperatures de l'aparell d'aire fred i atrapats amb el neguit de no poder observar el món des de la finestra. Dotze hores embogidores. Ens refem reconeixent els racons del barri, veiem que la iaiona que seia tot el dia voltada de gossos rera la màquina de cosir no s'ha mogut gens. Els petits negocis de darrera el riu Chao Praya segueixen desafiant les lleis de la gravetat, botigues folrades de quincalla menuda, medalles i relíquies antigues que s'aguanten encimbellades per la inèrcia dels anys. Hem observat que els tailandesos de la ciutat tenen l'hàbit d'olorar un pinta llavis d'eucaliptus, no sabem si és per la contaminació o per fer baixar els mocs però ens fa gràcia aquest tic d'enfortegar-se al nassaró tant xato aquest aparato. Del que si que n'hem tret l'entrellat és del gat de plàstic que tenen exposat a l'entrada de les botigues, és l'amulet xinès dels bons comerciants que brilla i mou la mà per atraure als clients, el famós gat de la fortuna.

Ens hem decidit a treure el cap al *wat* del barri, el temple budista de Mahathat. Un racó de pau enlluernador, un mosaic de miralls i túniques de color safrà, peus conills i incens. De bon matí els monjos s'esperen arrengrerats parant la cassoleta dels aliments, la gent els hi omple d'arròs i curri acabat de cuinar.

El noi que neteja les làmpades d'oli s'eixuga les mans i s'apropa cap a nosaltres, li hem fet consciència amb aquesta cara d'il·lusos i ens fa una bona explicada. Entenem que tot noi budista ha de fer una estada al temple, és una manera d'agrair als de casa l'educació rebuda i d'acumular mèrits perquè les dones de la família puguin abandonar el cicle de mort i reencarnació. Els monjos fan dos àpats al dia i sempre són donatius de la gent, s'han després de tot. Sembla que surin, caminen descalços amb la túnica i el bol deixant anar aquella tranquil·litat que aixopluga. Ell els ajuda de tant en tant recollint la cera de les espelmes que es fonen. Té una parada de flors al cap davall del carrer, la seva filla les cus amb molta cura per fer-ne collarets sagrats.

El *wat* és ple de budes daurats, una sala immensa folrada de moqueta vermella i al fons un santuari de budes de totes mides, posats com si haguessin fet endreça. Ens arraconem per no fer gaire nosa i observem el ritual. De les àmfores daurades de l'entrada la gent n'agafa una espelma groga, tres barretes d'incens i una flor de lotus. Encenen l'espelma d'una flama gegant i apropen les barretes d'incens fins que fumegen, n'escampen l'olor fent-les girar com unes lluminetes i deixen caure la flor de lotus als genolls de buda. S'ajupen uns instants amb els ulls clucs i el cap arraulit i amb molta cura desemoliquen un paperet daurat, l'enganxen als budes petits, buscant el tros de collage que falta per omplir. Ens conviden a enganxar aquest gomet que fa complir les gràcies, però no gosem. Acaben asseguts com sirenes, decantant els genolls i amagant els peus, davant la pila de budes.

I de la pau ancestral al centre comercial més futurista de Bangkok. No sabem pas com ha anat, però per aquelles casualitats de la vida, mentre ens cruspíem un *durian*, un fruit amb pell de drac, pudent i empalagós però amb un regust viciós de ceba i castanya, ens ha semblat sentir que algú cridava els nostres noms. Ves per on, són en Guy i la Yael!!!!. Aquella parella d'Israel que vam conèixer a l'Índia, a Kumily, a casa d'en Rajesh!. Amb alegrets i explicades hem fet el cim d'un gratacels il·luminat, relleno de botigues i escales mecàniques. Fent escarafalls de l'olor de sofregits i d'esmalt d'ungles passem l'última nit a Tailàndia fascinats amb la capacitat oriental d'empetitir estris i postrats davant la tendre imatge del rei Bhumibol que enceta totes les pel·lícules del cinema.

Pessigolles al baix ventre, és la recança i el delit que es retorcen per acomiadar i rebre escenaris. L'instint d'acumular imatges ens fa repassar cada racó, fem la motxilla amb la bellesa natural de les illes, el tarannà feliç de la gent i la vida al carrer. Demà a Austràlia serà hivern i enyorarem quelcom d'aquí que ara no veiem.

El Reportatge: Les illes del sud. Un paradís pels submarinistes.

Si es pregunta a la gent que va a les illes què hi van a buscar, la majoria coincidirà en la resposta: el desig de practicar submarinisme o snorkel (submarinisme a pulmó lliure). L'agradable temperatura de l'aigua i la gran quantitat de vida marina que s'amaga sota les seves aigües fan del mar de Tailàndia un dels millors indrets del món per practicar aquest tipus de modalitat esportiva.

Es podria dir que totes les illes són ideals per donar un cop d'ull al fons marí, però per la bellesa del seu corall i pels centenars d'espècies de peixos de colors que s'hi poden trobar destaquen la illa de Kho Tao i la de Kho Phi Phi. És per això que aquestes dues illes estan extremadament preparades per rebre qualsevol tipus de submarinista, sigui novell o especialitzat. En gairebé cadascun dels seus carrers s'hi pot trobar una agència de submarinisme

internacional amb monitors que ajudaran als novells que ho desitgin a treure's el carnet en tan sols 4 dies i per un mòdic preu de gairebé 185 Euros, i als més especialitzats a gaudir d' excursions amb vaixell a llocs menys explorats. Però per veure aquest tipus de paradís natural no fa falta anar tant lluny. Amb només unes ulleres de mar amb el seu respectiu tub i unes aletes ja n'hi ha prou per disfrutar d'una experiència que difícilment es podrà oblidar. I és que gairebé només endinsant-se uns passets dins el mar i enfonsar el cap sota l'aigua ja és suficient per entrar a un altre món i poder gaudir d'un espectacle impressionant.

No és difícil, per exemple, veure un “long-nosed butterfly”, un peix de color blanc amb ratlles grogues molt primet que té forma d'un d'aquells cors que els enamorats dibuixen als arbres per immortalitzar el seu amor movent-se a una velocitat espasmòtica si se l'intenta acaronar. O a una manada de “Bat fishes”, peixos gairebé transparents de color gris i blanc similars a una minsa mitja lluna perduda sota l'aigua. I si continuem en aquest passeig marí direcció cap a indrets més profunds, la gent més agosarada no tindrà molts problemes per poder veure un tauró balena, un dels animals més grans del regne marí que amb la seva presència n'hi haurà prou per posar a prova la serenor de l'afortunat. I molts més peixos i animals marins que descrits un a un farien d'aquest reportatge un llibre més gruixut que un llistin de telèfon, o dos si a més goséssim descriure la immensa àmfora de corall de mil colors que reposa al fons d'aquest mar màgic, però realment creiem que s'hauria de ser poeta per expressar mínimament bé les sensacions que un viu quan creua les seves portes per entrar en aquest fascinant món de somni.

Consells i curiositats:

Viatjar amb autobús per anar a les illes no només pot arribar a ser maratonià sinó també perillós pels béns personals que es porten al damunt. Es tracta d'autobusos de dos pisos en els que els turistes viatgen tranquils i confiats al pis superior i les seves motxilles indefenses al inferior, a l'abast de qualsevol dels col·legues del conductor de l'autobús. Molta gent ens ha comentat que després d'un d'aquests llargs viatges han trobat a faltar algunes pertinences, tal com diners, targetes de crèdit o documents importants. No ens atrevim a

confirmar si això és del tot cert o no, però el que sí és cert és que també hem trobat a faltar un rellotge que encara no havíem tret de la motxilla en cap moment. És per això que, per si de cas, recomanem portar els béns de més valor al damunt i deixar a la motxilla els de menys importància. I és que ja ho diu la dita: “home previngut val per dos”.

Coordinació tècnica: Xavier Mas Planella
Redactat de la crònica: Olga Tenas Marquet
Reportatge i consell i curiositat: Albert Soler Casas
Fotografia i peus de foto: Francesc Xavier Bonada Tenas
Traducció al castellà: